

Dyna over hodet og hendene låst. Ingen utvei, bortsett fra et smålig pustehull mellom foldene. Alene og isolert fra den normale verdenen. Den tryggeste løsningen fra en konstant angst som styrer livet ditt. En foreviget gjemmelek.

Neglene raspet seg opp med det jeg grep etter bakken og grusen og steinene skrapte opp den nakne huden min. Det svei mer enn smertene jeg ble påført på resten av kroppen. Harde og unådige sko skøt inn i magen min, ryggen, føttene og sikkert flere steder som også gjorde vondt. Jeg hadde ikke oversikt. Det lange håret mitt skjulte ansiktet som glødet av sinne og skinte av tårer. Jeg gjorde meg liten for å berge så mye som mulig av meg selv, men visste at dette ikke var over på lenge.

Det var ingen tvil om at dette var godt planlagt. Det så jeg på stivheten i blikket hans. Det hadde aldri vært så kaldt før, selv om jeg trodde jeg hadde sett det kaldeste. Empati og forstand var ikke et eksisterende ord i hans sinn. Det var kanskje derfor dette gikk så bra for han også. Plutselig stod Lasse der OG Peter, men de var ikke der for å hjelpe meg. Det var da det gikk opp for meg at dette kunne være slutten, men jeg var for sint til å reagere. Sjokk.

Samtidig som de fortsatte uverdiggjøre meg, prøvde jeg å snakke vett i de. Jeg trodde jo jeg kjente de så godt, men hele tiden hadde de bare spilt et spill for å vinne min tillit de også. Så naiv. Det eneste som ikke døde i meg. Gjennom den ildende pinen som dunket i alle deler av meg, tenkte jeg stadig på at det kunne vært værre. Fortsatt så naiv, men det var vel denne indre fortvistede styrken som lurte i meg.

Mange timer senere da solen hadde stått opp igjen, ble jeg sparket ut av bilen og sendt tilbake. På skolegården stilte folk seg opp for å samles til prøveresultater. Jeg sjanglet injurisert med et stemningsløst uttrykk bak et gigantisk sjerf.. Jeg falt og reiste meg igjen. Krabbet min vei frem. Så fort jeg fikk øye på den betroende venninna mi som jeg hadde snakket med like før de tok meg, strakte jeg ut hånden og hvisket: "Hey, du. Kom hit!" Jeg dro henne bort. Tok henne med inn på klasserommet mitt og befalte henne til å sette seg under bord og bak stoler for å ikke nå noen vinduer. Så tok jeg bort sjerfet og viste henne den levende drømmen. Hun var målløs og ville ikke tro hva som hadde vært skjedd, men hun trodde meg likevel.

Plutselig hørte jeg rop utenfor og så en av de fra i natt løpe forbi. Han hadde sett meg og rapportert hva jeg gjorde. Nå var krigen i gang, men jeg visste ikke hvilket krig det ville bli. Istedet for å rømme, søkte jeg direkte etter alfahannen. Det ville nå bli skrevet historie og det ville være min feil. Men det var flere elementer til stede. Det fløy brennende fakler ut fra flere åpninger og snart var hele skolen satt i brann. Alle løp panisk i ring og prøvde å skjule seg på et vis. Men jeg kunne ikke gi han den gleden. Da jeg fant han, løp jeg som aldri før. Nå var det slutt på dette! Men så kom flammende plutselig mot meg og alt jeg kunne gjøre var å ta sats og hoppe...

Stikket. Et stikk som stivnet alt. Lynende, ripende. Utålelig smerte. Stikket som kvelte pusten. Brystet var på endepunktet til å sprenges. Alt som ville være igjen var et uthult hjerte alene på bakken. Dunke sine siste trykk. Riste av seg den værste, nå siste frykten. Kaldt og bløtt på utsiden. Ligge der og glinse til skyggene ville dekke det, og da til slutt langsamt, tungt og utslitt... dø.